

عنوان مقاله:

اعتراض به اشرافیگری در شعر انقلاب اسلامی ایران

محل انتشار:

دومین همایش ملی ادبیات مقاومت با محوریت شهید عالی‌مقام سپهبد قاسم سلیمانی (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

علی آسمند جونقانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، واحد اسلامشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلامشهر، ایران

معصومه محمدنژاد - گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد اسلامشهر، دانشگاه آزاد اسلامی، اسلامشهر، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از مضامین مطرح در شعر شاعران پس از انقلاب اعتراض به اشرافی‌گری و تجمل‌گرایی است که عمدتاً حول محور بی‌عدالتی‌های موجود در جامعه با مضامینی چون گلایه از دگرگون‌پارزش‌ها، رونق تجمل‌گرایی، انتقاد از فرصت‌طلبان سوءاستفاده‌کنندگان و اعتراض به ریاکاری و فریب‌کاری و مذمت آنان است. پس از تثبیت انقلاب اسلامی برخی کوتاهی‌ها سبب شد افراد سودجو نگذاردند مردم طعم عدالت را بچشند و برخی مسئولان و مدیران با فراموش کردن آرمان‌های انقلابیه تجمل‌گرایی و اشرافی‌گری روی آوردند؛ همین امر سبب شد این جریان ادبی ذیل اشعار انتقادی و اعتراضی در درون نظام سیاسی با روح انتقاد و مقاومت شاعران در برابر عوامل سیاسی حاکم مرتبط به خصوص پس از جنگ تحمیلی به وجود آید. این مضمون شعری و ام‌دار آموزه‌های دینی و اخلاقی است و شاعران با الهام از رتش حکومت داری علی (ع) و رهبری انقلاب سعی کرده‌اند آنها را با زبانی‌نیش دار و طنزآلود به راه راست بیاورند. هدف این شاعران حفظ ارزش‌های اسلامی، اصلاح جامعه و مبارزه با بی‌عدالتی است. در این پژوهش تلاش می‌کنیم ضمن تبیین سیر اشرافی‌گری پس از اسلام‌مضمون و محتوای شعر اشرافی‌گری را در دوره‌ی پس از انقلاب اسلامی بررسی و جلوه‌های این نوع شعر را بنمایانیم.

کلمات کلیدی:

اشرافی‌گری، تجمل‌گرایی، شعر انتقادی و اعتراضی، انقلاب اسلامی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1263568>

